

BELOKRANJSKA FLAKANJA

Nismo srečni, če nismo nesrečni

Pred dnevi sem slišala zanimiv poziv slovenskim državljanom, naj se vozijo v službo in po opravkih s kolesi, ker kolesarjenje osrečuje. Že nekaj časa tlačim to našo ljubo Zemljo, pa tega doslej nisem vedela. Pač, vse življenje se učimo. In jaz sem se naučila (spet) nekaj novega.

Ampak, sedaj mi je bolj jasno, zakaj so mnogi Belokranjci tako žalostni. Doslej so to žalost, marsikdaj povezano z depresijo, pripisovali Belokranjcem zato, ker nimajo služb. Ker torej v Beli krajini vlada velika brezposelnost in z njo povezana brezperspektivnost. V resnici pa so žalostni, ker se premalo vozijo s kolesi. Še bolj žalostni pa so gotovo zato, ker bi marsikdo celo več kolesaril, a je razlog, da se ne rekreira na ta način, predvsem v tem, da v Beli krajini skoraj ni kolesarskih stez. In tako je Belokranjcem sreča splavala po Lahinji, Kolpi, Dobljici, Krupi in številnih potokih in potočkih.

Če Belokranjci že niso srečni zaradi kolesarjenja, pa bi bili lahko zaradi igranja. Letošnji slogan Parade učenja, ki jo je Zavod za izobraževanje in kulturo (Zik) Črnomelj v Črnomlju pripravili že drugič, je bil namreč Igrajmo se vse življenje. In kot je dejala rosno mladim udeležencem Parade učenja direktorica Zika **Nada Žagar**, bi bili odrasli presrečni, če bi tako

oblečeni, kot je bila tokrat ona (glej fotografijo), prišli v službo in bi jim rekli, da se bodo v službi le igrali. In ker jim nadrejeni tega seveda ne rečejo, Belokranjci tudi zaradi (ne) igranja niso srečni.

Nekaterim pretirane sreče ne ustvarja niti misel na to, kje naj bi bil sedež javnega zavoda Krajinski

park Kolpa. Medtem ko so eni prepričani, da je najbolje, da sedež ostane kar tam, kjer je sedaj, torej v Adlešičih, bi drugi radi, da ga preselijo v Stari trg ob Kolpi. Seveda pa je bolj ali manj resnih predlogov še kar nekaj: da bi bil sedež v Vinici, na Zapudju in celo na Hrvaškem. In potem se ljudje kregajo, namesto da bi energijo, ki je imajo očitno več kot dovolj, namenili za kaj koristnega in produktivnega.

In kako nas v vseh teh naših srečah in nesrečah, zdrahah in razumevanju, sovraštvo in ljubezni vidijo pri nas živeči tujci? **Jill** in **Dennis Wraight**, ki sta se pred desetimi leti iz Anglije preselila na Belčji Vrh pri Dragatušu, sta nedavno v pogovoru na radiu povedala, da bi morali biti Slovenci bolj ponosni, da smo Slovenci. Sicer pa je edino, kar ju po desetletju bivanja v Sloveniji pri Slovencih moti (če odštejeta vremenske napovedi na televiziji, pri katerih se razlagalci vremena postavijo prav pred Belo krajino, da ne moreta videti, kakšno bo vreme prihodnji dan), naša voznja. Z avtomobili seveda, ne s kolesi. Samo tega ne vem, ali sta imela v mislih prehitro in neprevidno voznjo ali morda voznjo, ki je - za razliko od angleške - po desni strani.

Živa Groza

Nada Žagar